

Det er jo sikkert nok, at det gaar i det offentlige som i det private Liv, at kommer man først ind paa den Vej, saa skal man snart se, hvorledes alt bliver ødelagt. — Og saa kommer der en anden Ting: vi kunne hverken gøre det ene eller det andet, uden at vi skulle have Indenrigsministerens Samtykke. Det vil med andre Ord sige, at komme vi ind i den Historie, er Kjøbenhavns Kommune for Fremtiden ganske afhængig af Indenrigsministeren, endogsaa med Hensyn til hele vort løbende Budget. Det er ikke nok, at vi skulle søge Samtykke til enkelte Udgifter Afholdelse af Laanet, det ere vi saa vante til, men vi kunne slet ikke sige, hvorledes det vil blive, thi hele vort Budget bliver baseret paa, at vi skulle gaa med en Underbalance, som enten skal afholdes af Laanet eller gennem Forbrug af Aktiver, og det kan ikke lade sig gøre, uden Hs. Ekscellence Indenrigsministerens Samtykke. Det vil altsaa sige, at Kjøbenhavns Kommune bliver en ganske uselvstændig Kommune, og det er dog noget, der er saa mærkeligt i Strid med, hvad vi hidtil have betragtet som en given Ting, at vi her hjemme havde en vis Frihed paa det kommunale Omraade. Det har undret mig, at det har kunnet komme frem som et af de første Skridt fra det ny Ministerium, som jo skulde være et Frihedsministerium quand même.

Hvorledes denne Sag vil gaa, kan jeg jo ikke sige, men jeg vil i Modsætning til det ærede 10de kongevalgte Medlem (H. N. Hansen) rette en Appel til Landstinget, at det vil fastholde den Stilling, man tidligere har indtaget, at det siger, at den Slags Ting ville de ikke ind paa, de ville ikke ind paa at drive en Kommune til vedblivende Laan eller til Forbrug af Kapitaler. Den Stilling indtog man sidste Gang, og jeg haaber, at den vil Landstinget fastholde. Det er min Henstilling til mine ærede Kolleger. Det er en alvorlig Sag, og spørge vi dem, der have med kommunale Sager at gøre, hvad de vilde have sagt, hvis Indenrigsministeren var kommen med et Forslag, hvorefter de i Fremtiden skulde nedsætte alt, hvad de lignede paa Formue og Lejlighed, med $\frac{1}{3}$, og at de aldrig maatte komme ud over det Beløb, saa tror jeg, de vilde sige: det er ganske umuligt. Noget saadant vil omstøde al kommunal Styrelse, hvorfor vil man saa gøre det i Landets Hovedstad, naar intet fornuftigt Menneske vilde falde paa at sige, at man kunde gøre det i Landets andre Kommuner. Jeg skal meget

anbefale, at man kommer bort fra dette. Jeg kan godt forstaa, naar den ærede Indenrigsminister sagde, at det ikke er her, at vi skulle drøfte og forhandle om en Forandring i Loven af 19de Februar 1861, men jeg synes, at Logikken saa maa føre til, at saa skal der heller ikke fra Regeringens Side stilles noget Forslag om at forandre denne Lov. Det er det Standpunkt, hvorpaa jeg staar, lad os beholde det, vi have. Forandringen kan komme hurtigere, end man tror. Udviklingen i Kjøbenhavn er saa stor, at det ikke er godt at sige, om vi ikke alligevel snart maa have større Indtægter. Til den Tid kunne vi forhandle Sagen frit, men det kunne vi ikke nu, og derfor synes jeg, at vi bør holde det Standpunkt ikke at røre ved Loven af 19de Februar 1861.

Oct. Hansen: Det, som jeg har ønsket at omtale, er Kjøbenhavns Stilling efter § 33 i Lovudkastet. Det er alene det, jeg vil omtale, men det er i øvrigt allerede saa sagkyndig fremstillet af den sidste ærede Taler (Borup), at jeg ikke behøver at komme nærmere ind derpaa. Jeg er vis paa, at ærede Medlemmer have faaet det Indtryk, at man begaar et meget stærkt Overgreb mod Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, hvis man vedtager den Bestemmelse, som staar i det 3die Stykke af § 33. Naar de Herrer læse § 33 igen, ville De se, at i de to første Stykker giver man Sognekommunerne og Købstadkommunerne Lov til ved en Afstemning, en ganske simpel Flertalsafstemning, som ganske vist skal gentages med 14 Dages Mellemlum, at forhøje deres tidligere Ligning og derigennem Kommunens Indtægter. Men naar man saa kommer til Kjøbenhavn, sættes der en absolut Grænse, og det er ikke den Grænse, vi hidtil have haft efter Loven af 1861, 3 pCt., nej man sætter Grænsen ned til 2 pCt. Nu siger man jo, at ved denne Lov og de andre Love faar Kjøbenhavn Andel i et Tilskud, som ækvivalerer Forskellen mellem 2 og 3 pCt. Men det er ikke Tilfældet. Som den ærede sidste Taler udviklede, er der ikke noget Menneske, der kan sige, hvor meget denne Merindtægt bliver, og at den netop vil svare til 1 pCt. Der kommer Udgifter, som maaske fuldstændig opveje Tilskuddet. Saa siger man, og det er sagt i Dag her, at denne Lov er ikke Stedet til at gøre Forandringer i Kjøbenhavns kommunale Beskatningsforhold. Ja, men hvorfor gør man det saa? Man gør jo Forandring, man forandrer simpelthen